

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudkyň JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobkyň: **a) A. H., b) nezl. A. I.**, zast. žalobkyní ad a) jako zákonnou zástupkyní, zast. právně Mgr. Romanem Seidlerem, advokátem se sídlem v Plzni, Na Jíkalce 13, 301 17, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyň proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 8. 12. 2004, č. j. 55 Az 936/2003 – 18,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**

II. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelky“) napadají včas podanou kasační stížností usnesení Krajského soudu v Brně shora označené, kterým byla podle § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), odmítnuta jejich žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 5042/VL - 19 – ZA09 - 2003 ze dne 14. 11. 2003. Tímto rozhodnutím žalovaného nebyl stěžovatelkám udělen azyl pro nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), přitom bylo zároveň rozhodnuto, že se na stěžovatelky nevztahuje překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené rozhodnutí Krajského soudu v Brně v mezích důvodů uplatněných ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Krajský soud v Brně odůvodnil odmítnutí žaloby tím, že v daném případě žaloba tak, jak byla u soudu uplatněna, neobsahovala vůbec žádnou z náležitostí, které požaduje ust. § 37 odst. 2 a 3 zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní (s. ř. s.) ani náležitosti vymezené v ust. § 71 odst. 1 písm. a) až f) s. ř. s., když z listiny bylo možné přiznat pouze ohlášení nesouhlasu s napadeným rozhodnutím ve lhůtě stanovené zákonem. Dále pak opírá se rozhodnutí o lhůtu uvedenou v § 72 odst. 1 a 4 s. ř. s. a poukazuje také na ust. § 71 odst. 2 věta druhá a třetí, podle níž žalobce může kdykoli za řízení žalobní body omezit, avšak rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí, nebo rozšířit o další žalobní body může právě jen ve lhůtě pro podání žaloby.

V podané kasační stížnosti pak žalobkyně uvádí, že vyjádřily co zamýšlí daným procesním úkonem a co je jeho obsahem a jestliže toto podání mělo nedostatky, což nelze popřít, pak měl krajský soud stěžovatelky vyzvat k odstranění těchto vad a poučit je o následku nevyhovění takové výzvě; nic z toho však soud I. stupně neučinil. Takovýto postup je třeba od soudu očekávat nejen z toho důvodu, že je to požadavek zákona, ale také proto že stěžovatelky jsou cizinky, které neznají právní řád České republiky a pro něž čeština není mateřským jazykem. Navrhují pak, aby usnesení krajského soudu bylo zrušeno a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení. Současně také požadovaly přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud se žádostí o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nezabýval z toho důvodu, že věc rozhodoval přednostně (§ 56 odst. 2, § 120 s. ř. s.).

V daném případě soud upomíná na ust. § 72 odst. 1 s. ř. s., podle něhož žalobu lze podat do 2 měsíců poté, kdy rozhodnutí, bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Lhůta je zachována, byla-li žaloba ve lhůtě podána u správního orgánu, proti jehož rozhodnutí směřuje.

Tímto jiným zákonem je především zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, který ve znění platném ke dni vydání napadeného rozhodnutí v ust. § 32 stanoví zvláštní lhůtu pro podání žaloby proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu, a to lhůtu 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí.

Z obsahu správního spisu je patrné, že rozhodnutí správního orgánu bylo předáno do vlastních rukou dne 2. 12. 2003 a žaloba byla u krajského soudu uplatněna osobně dne následujícího, totiž dne 3. 12. 2003.

Délku lhůty k opravě nebo odstranění vad podání podle § 37 odst. 5 s. ř. s. (resp. vad žaloby podle § 72 odst. 1 s. ř. s.) zákon nestanoví; určí ji soud tak, aby byla přiměřená okolnostem konkrétního případu, tj. aby v ní podatel mohl vady podání odstranit nebo opravit.

Nejvyšší správní soud se vyjádřil k této otázce již ve svém rozhodnutí 2 Azs 9/2003 tak, že v důsledku přísné dispoziční zásady v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu musí žaloba obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Přitom zákon stanoví, že žaloba musí vždy obsahovat alespoň jeden žalobní bod (viz věta druhá ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s.). Pokud žádný žalobní bod neobsahuje, může být tento nedostatek podmínek řízení odstraněn, a to ve lhůtě pro podání žaloby, jak vyplývá z ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s. Není však dána zákonná povinnost soudu

v těchto případech vždy vyzývat žalobce k odstranění těchto vad ve smyslu ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť takto široce pojímaná povinnost soudu by zjevně odporovala zmíněné zásadě dispoziční a rovněž zásadě koncentrace řízení, v souladu s nimiž je tento typ řízení koncipován. Proto je právně nevýznamné, že soud 1. stupně se věcí začal zabývat dne 14. 1. 2004, tedy poté, kdy již uplynula lhůta pro odstranění vad podání. V daném případě žaloba neobsahuje kromě označení rozhodnutí správního orgánu a pojmenování podání jako „žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR“ vůbec žádný žalobní důvod, dokonce ani bližší označení správního rozhodnutí, pouze jména a adresy účastníků řízení.

Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatelky, které neměly v tomto soudním řízení úspěch, nemají právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a žalovanému, který byl v řízení úspěšný, náklady řízení nevznikly, resp. žádné neúčtoval, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 27. května 2005

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu